

železno dobo. Prebivalci so se pečali z živinorejo ter si udomačili konja, ki so ga potrebovali za vprego in ježo. V sredi naselbine so imeli shranjeno svoje imetje.

Že v davnih dneh, o katerih nimajo druge dežele nobenega zgodovinskega sledu, je bival pri nas rod, ki je znal spretno graditi kočje in izdelovati lično hišno orodje. O tem rodu ne vemo, kakšen jezik je govoril in odkod je prišel v te kraje. Vemo pa, da je Ljubljanska okolica sedež prastarih naselbin.

(Dalje.)

Skriivanje.

Glasno na veji zapela je ptička:
 »Išči me, Stanko! Kukuk, kukuk!« —
 Njemu v veselju zardela so lička,
 vstal je in vrgel na stran je klobuk.

In se pogreznil je v gozda šumenje:
 »Čakaj me, ptiček, ti potepuh!«
 Pa je začivkalo skozi zelenje:
 »Išči me, kdor ni še slep ali gluhi!«

Stanko iskal je, razgrinjal je veje,
 meril s pogledi višino je smrek...
 Ni je in ni... Od kod pa se smeje? —
 Stanko jo išče in išče vsevprek.

Potlej se ptička je predenj spustila:
 »Morda postaviš soli mi na rep?«
 Stanko se skloni; že v stran je skočila
 ptička, da plačan je Stankov potep!

In odletela čez vaške je hiše,
 tam izgubila se v daljo neba...
 Stanko z obraza znoj vroči si briše,
 rdeč in upehan je ves, kar se da.

Legel utrujen v zeleno je travo,
 zopet potisnil na čelo klobuk...
 Pa mu zapelo je zopet nad glavo:
 »Stanko, moj Stanko! Kukuk, kukuk!« —

Janko Samec.

